

CONSPECTUS OMNIUM CAPITUM ET PARAGRAPHORUM.

CAPUT I.

De Natura Statuque hominum morali.

- §.
1 Naturae notatio et definitio.
2 Datur natura aetera.
3 Necessaria et independens.
4 Immutabilis porro, simplex atque infinita etc.
5 Ab hoc mundo,
6 Ac quibuscunque eius elementis diuersa, quae dicitur Deus.
7 Quod et aliis argumentis probari solet.
8 Cur iam naturae Auctor Deus, iam vires mundi motrices;
9 Iamque vis cuiusuis entis propria, immo et eiusdem essentia tam possibilis, quam existens, naturae nominentur.
10. Naturale quid dicatur.
11 Hominis naturale vnde sit deriuandum.
12 (1) Quoad Corpus.
13 Hoc suas habet motus regulas.
14 Vnde illius perfectio, aut imperfectio.
15 Nec non bonum, malumque intelligitur.
16 Et (2) quoad animam generatim.
17 Vel intuitu (a) perceptio-
num,
18 Vel (b) phantasiae.
- §.
19. Quae varie adiuuari, ac impediri potest.
20 Vel (γ) facultatis appetendi, aut auersandi sensitivae.
21 Istam boni et mali repraesentationes impellunt.
22 Variique stimuli naturales.
23 Cum propensionibus adscititiis haud confundendi.
24 Quomodo appetitio; aut auersatio in affectus abeant,
25 Et quae horum sit radices.
26 Saepe anima est indifferens, aliquando in aequilibrio.
27 Quae anima hominis in specie; eiusque facultates.
28 Cum (a) in cognoscendo attentio, reflexio, intelligentia,
29 Deinde ingenium, ratio, atque iudicium.
30 Quibus evidentia perfectionem, opinio, ignorantia, error imperfectionem offerunt.
31 Tum (b) in appetendo voluntas, et declinatio.
32 Hae agere nequeunt sine momentis.
33 Quae vera sunt aut opinata.
34 Ambo vel in se; vel comparatiue tantum.
35 Quando appetitiones pugnant inter se.
36 Definitur actio interna, ex-

*

terna-

- §.
 terna, mixta, perpeſſio.
 poſſibilitas, ſeu facultas
 agendi.
 37 Nec non impoſſibile, ne-
 ceſſarium, contingens.
 38 Neceſſitas ſimplex, et cum
 adiunctione interior, ac ex-
 terior.
 39 Principium quoruplex ſit.
 40 Gaudet anima ſpontaneitate,
 41 Et nudo arbitrio
 42 In actionibus intellectus, et
 voluntatis.
 43 Refellitur, quod obiici
 poſſet.
 44 Gaudet, et libertate.
 45 Quod ulterius declaratur.
 46 Inde nouae actionum diui-
 ſiones, earumque principia
 ducuntur.
 47 Quae actio iubens, quae
 inuita per violentiam, aut
 errorem.

- §.
 48 Datur libertas determina-
 tionis, executionis, contra-
 dictionis, datur et libera
 ceſſatio.
 49 Hominis dotes inutiles ſine
 aliorum auxilio et sociali-
 tate.
 50 Naturae definitio ad hominis
 corpus, atque animam pro-
 prie adplicatur.
 51 Improptie vero ad eius in-
 dolem, temperamentum,
 conſuetudinem et natiuita-
 tem extenditur.
 52 Sed poſteriores hae natu-
 rae primam illam non tol-
 lunt.
 53 Et perperam pro vera ho-
 minis natura uſurpantur.
 54 Status quid? naturalis vel
 aduentitius.
 55 Eſtque hominis phyſicus,
 vel moralis.

C A P U T II.

De obligatione, lege, et iure generatim, ac ſingillatim Naturali.

- §.
 56 Per examen animae huma-
 nae ad cognitionem aliorum
 Dei attributorum peruenitur.
 57 Finis quid et quoruplex;
 quid medium.
 58 Quaecumque a Deo creata
 ſunt, ſuos habent fines.
 59 Qui omnes ad manifeſtan-
 das Dei perfectiones refe-
 rantur.
 60 Actio, quae cum fine hoc
 conſentit, bona, quae ab
 eo diſſentit, mala eſt.
 61 Et quidem naturaliter at-
 que interae.

- §.
 62 Et iam phyſice tantum,
 iam moraliter, iamque utro-
 que modo.
 63 Dantur actiones indifferen-
 tes ſpectata ſola earum no-
 tione.
 64 Non vero cum ſuis adiun-
 ctis conſideratae.
 65 Niſi quatenus aequalem ha-
 bere videntur bonitatem.
 66 Nec plus euincunt aduerſa-
 riorum argumenta.
 67 Quid ſit obligare in ſenſu
 grammatico.
 68 Quid obligatio phyſica acti-
 ua,

- §. ua, et passiva; quid regula,
 69 Quae obligationis physicae, et regulae legisque sit essentia.
 70 Obligatio, et lex animalis definitur.
 71 Tum obligatio et lex moralis.
 72 Quodnam huius subiectum sit et obiectum.
 73 Cur promulgatio pertineat ad legis moralis essentiam?
 74 Quae sint legis partes, quid praemium, et poena?
 75 Consilium definitur, eiusque a lege differentia.
 76 Primae obligationis, et legis diuisiones;
 77 Nec non robur atque mensura.
 78 De legibus permissiuis.
 79 Quid legum scopus.
 80 Quando legi quis dicatur obtemperare.
 81 Vel eam violare.
 82 Actiones rectae sunt, vel minus rectae.
 83 Licitae, vel illicitae, mo-

- §. raliter possibiles, vel impossibiles.
 84 Variarum Iuris acceptiones declarantur.
 85 Quo sensu Iuri respondeat obligatio.
 86 Officii definitio et diuisio.
 87 Quomodo ab obligatione, et lege liberemur.
 88 De legum collisione.
 89 Obligatio, et lex in diuinam abit, et humanam, in naturalem et positivam.
 90 Argumenta ad probandam legis naturalis existentiam haud satis idonea.
 91 Necessitas alicuius diuinæ legis firmiter demonstratur.
 92 Et quidem naturalis non modo mechanicae, et animalis,
 93 Sed etiam moralis,
 94 Cui maximum accedit robur a diuinis attributis.
 95 Dubia aduersus datas obligationis, et legis definitiones,
 96 Resoluntur,
 97 Atque aliae quaedam difficultates refutantur.

C A P U T III.

De legum Naturalium principis ac proprietatibus.

- §.
 98 Transitio et ordo Capituli.
 99 Quae principia sint essendi
 L. N
 100 Quanam existendi.
 101 Principium cognoscendi, vel qua facultas est, vel qua fons, consideratur.
 102 Prius reperitur cum in naturae stimulis,
 103 Tum maxime in ratione.

- §.
 104 Si modo recta sit.
 105 Ea vero ope experientiae confirmatur.
 106 Perperam igitur alii ad ideas legum innatas, vel ad inspirationem,
 107 Alii ad solam auctoritatem recurrunt.
 108 Nec rationem deleuit Adami labes.

- §.
 109 Principii cognoscendi, qua
 fons est, requisita.
 110 Cur multis inutile, mul-
 tis impossibile sit visum.
 111 Probatur illius necessitas,
 112 Et dubitationes refutan-
 tur.
 113 Indicatur legum naturae
 fons.
 114 Vnde vnica propositio fun-
 damentalis.
 115 Dein tres partiales pro-
 manant.
 116 Est principium nostrum
 verum, euidens, et adae-
 quatum.
 117 Ab eo multi verbis rece-
 dunt, non re.
 118 Multi vero principio vtun-
 tur inadaequato, et partiali.
 119 Quae aliae sint apparentis
 inter doctores dissentus caus-
 sae.
 120 Quae principia plane non
 sint idonea.

- §.
 121 Ad legum naturalium pro-
 prietates pertinet I. earum
 perspicuitas.
 122 II. Certitudo mathematica.
 123 III. Immutabilitas.
 124 Quam quidam impugnant
 sine causa.
 125 IV. Necessitas.
 126 V Aeternitas.
 127 VI. Materiae, quam trac-
 tat, intrinseca moralitas.
 128 Cui aduersariorum argu-
 menta nullo modo refragan-
 tur.
 129 VII. Conceptus pro par-
 te possibilis abstrahendo a
 prima rerum causa.
 130 Quidquid alii obloquantur,
 131 Plena tamen earum sanctio
 non habetur sine vita futura.
 132 VIII. Vniuersalitas.
 133 IX. Sanctitas atque X. fa-
 cilitas.
 134 Reselluntur hostes nostrae
 disciplinae.

C A P U T IV.

*De iuribus hominum vniuersalibus, et eo, quod inde
 fluit, actionum moralium discrimine.*

- §.
 135 Existunt naturalia homi-
 num iura.
 136 Connata, et vniuersalia.
 137 Quae sint aequalia.
 138 Sine praerogatiua,
 139 Ex quibus conflatur sta-
 tus hominum moralis.
 140 Naturaliter aequalis.
 141 Imperium quia?
 142 Inter homines naturaliter
 exulat.
 143 Suum hominis definitur,
 144 Eius partes.

- §.
 145 Alienum meum non est.
 146 Laesio quid.
 147 Tum iniuria, et infortu-
 nium.
 148 Ius hominis connatum se
 conseruandi.
 149 Et hinc parandi res ne-
 cessarias.
 150 Tum ius securitatis.
 151 Ius defensionis.
 152 Ius violentiae.
 153 Quod a laesione tantum
 ducitur.

- §.
 154 Non vero ex nuda obligatione erga se.
 155 Quae obligatio et ius perfectum vel imperfectum.
 156 Unde ducatur duplex illius iuris forma.
 157 Et quibus enuntiatis contineatur.
 158 Ius commune, et proprium.
 159 Pax et bellum definitur.
 160 Status naturae est status pacis
 161 Iustum et honestum latissime.

- §.
 162 Pium, tum iustum, et honestum minus late.
 163 Iustum, aequum, honestum et decorum strictissime.
 164 Virtus, et vitium quid.
 165 Quae varia utriusque generis.
 166 Iustitia vniuersalis, et particularis.
 167 Expletrix, et attributrix.
 168 Personae et actionis.
 169 Quisque praesumendus sit iustus,

CAPUT V.

De varia actionum moralitate, imputatione ac conscientia.

- §.
 170 Differunt actiones moralitate.
 171 Pro obligationis magnitudine.
 172 Ac libertatis.
 173 Adeoque arbitrii, et rationis gradu.
 174 Quis dicatur actionis auctor?
 175 Quid imputatio?
 176 Haec constat ratiocinio.
 177 Tam quoad factum, quam quoad ius.
 178 Est vera, vel falsa,
 179 Certa, vel incerta.
 180 Imputationis subiectum, obiectum, et fundamentum.
 181 Causa actionis solitaria, auxiliatrix, praecipua, subiecta.
 182 Quae causae morales speciatim
 183 Actio non imputatur, si careat spontaneitate.

- §.
 184 Si non sit fortuita agenti.
 185 Vel in eius intelligentiam non cadat,
 186 Ex gradu moralitatis accipitur imputationis mensura.
 187 Actio facilis minus imputanda est, quam difficilis.
 188 Inuita minus, quam vitronea.
 189 Contra causae praecipuae: magis quam subiectae.
 190 Quenam agendi momenta augeant imputationem?
 191 Culpa minus imputatur, quam dolus.
 192 Actio deliberata magis, quam non deliberata.
 193 Quando ex intentione, et proposito imputatio sumat incrementum?
 194 Et pro gradu diligentiae aut negligentiae varietur?
 195 Tum pro modo aetatis, temperaturae, et affectuum:

- §.
 196 Cur actio composita magis aestimetur quam simplex?
 197 Quid forum, et quotuplex?
 198 Existit forum conscientiae.
 199 Haec antecedens est, vel consequens, theoretica, vel practica, bona, vel mala;
 200 Recta, vel errans, probabilis, vel improbabilis, vel dubia.
 201 Quatenus teneamur sequi dictamen conscientiae?
 202 Quid si fuerit errans?
 203 Vel dubium?

- §.
 204 Vel tantum probabile?
 205 Cur id imprimis tenendum sit, quod verissimum?
 206 Opinione minus probabili reiecta.
 207 Quid obliciant aduersarii?
 208 Refelluntur argumenta a notione probabili, fauore libertatis, et defectu legis petita.
 209 Tum et reliquiae fallaciae diluuntur:
 210 Quae dormiens dicatur conscientia, quae expergescita?

C A P U T VI.

De iuribus natur. partibus atque usu.

- §.
 211 Iuris prudentia definitur.
 212 Eius a iurisperitia, et iuris conscientia discrimen.
 213 Diuiditur.
 214 Quae sit naturalis?
 215 Huius latitudo.
 216 Perperam a quibusdam restringitur.
 217 Societatis notio.
 218 Ius naturae, vel Ethicum est.
 219 Vel Oeconomicum,
 220 Vel Politicum.
 221 An et priuatum vniuersale?
 222 An Ecclesiasticum vniuersale statuendum sit?
 223 Quid veniat nomine iurigenium naturalis?
 224 Differt ius naturae a Theologia naturali.
 225 A prudentia Ethica.

- §.
 226 Ab Oeconomica.
 227 Et politica.
 228 A iure diuino positio vniuersali.
 229 Quod tribus discerni solet notis.
 230 Quamquam hoc nec ab Adamo, nec a Noacho,
 231 Sed primum a Christo repetendum est.
 232 Sine vlla tamen derogatione iuris naturalis,
 233 Cuius semper eximius est usus;
 234 Praesertim in negotiis summorum imperantium,
 235 Ac populorum.
 236 Essi propria sibi condiderint iura.
 237 Dein in Theologia dogmatica,
 238 Ac morali.
 239 Quae valeat collectio a legibus

- §.
 240 Quae a permissionibus?
 241 Ius N. est Iuris Ciuilis fax.
 242 Tum iuris criminalis.
 243 Atque Ecclesiastici.

- §.
 244 Ad illud exigendae sunt aliae leges, et mores popu-
 lorum.
 245 Ceteraque omnia consti-
 tuenda iura.
 246 Quae methodus conueniat
 I. N. disciplinae.

C A P U T VII.

De ortu et progressu Iurisprudentiae naturalis.

- §.
 247 Notitias I. N. cum ipso
 genere humano fuisse prodi-
 tas.
 248 Historiam huius discipli-
 nae in tres partes distribui.
 249 Praecipui illius Scripto-
 res.
 250 Quatenus I. N. etiam re-
 uelatione innouerit.
 251 Tum traditione.
 252 An et septem praeceptis
 Noachicis?
 253 De semi posteris, tum
 Abrahami familia.
 254 De Libro lobi.
 255 De Moyse et decalogi
 praeceptis.
 256 Quid a prophetis praesti-
 tum?
 257 Scribas et Phariseos ra-
 tionis leges corrupisse.
 258 De statu disciplinae I. N.
 sub Chaldeis.
 259 Sub Aegyptiis.
 260 Tum apud Aethiopes.
 261 Persas.
 262 Indos.
 263 Arabes.
 264 Scytas hyperboreos.
 265 Celto Scytas.
 266 Germanos.
 267 Sinenses.

- §.
 268 Et Graecos ante Socra-
 tem.
 269 De Hesiodo.
 270 Homero.
 271 Et septem Graeciae sa-
 pientibus.
 272 De Aesopo.
 273 Pythagora.
 274 De Socratis doctrina.
 275 De illius discipulis.
 276 De Epicuro.
 277 De Romanis.
 278 De illustratione Iuris N.
 per legem euangelicam.
 279 De Patribus Ecclesiae.
 280 Qui a calumniis vindican-
 tur.
 281 De meritis Scholasticorum
 in Iure Nat.
 282 Qui naeui eorum opinati.
 283 Qui autem veri.
 284 De Scriptoribus I. N. Gro-
 tio antiquioribus.
 285 Cur Grotius auctor dica-
 tur huius disciplinae.
 286 Quam perperam nonnulli
 ab initio motuum circa Re-
 ligionem in Germania repe-
 tunt.
 287 De iis qui ad Grotium
 scripserunt.
 288 De Seldeni opere.

- §.
 289 De Hobbefio.
 290 Quem Cumberlandus alii-
 que refutarunt.
 291 De Pufendorfio.
 292 Et illius aduerfariis.
 293 De Thomafio.
 294 De praecipuis Pufen-
 dorffii, et Thomafii affe-
 ctis.
 295 De fcriptis Chr. Wolfii,
 et Sam. de Cocceii.
 296 De Koelero, Dariefio,

- §.
 aliique methodi Wolfianae
 feftatoribus.
 297 De cultura iurifpr. nat.
 apud Gallos.
 298 De auctore libri de cauffis
 legum.
 299 De aliis extraneis Scriptori-
 bus I. N.
 300 De progreflu iur. natur.
 in Auftriacis Vniuerfitatibus.
 301 De oforibus, et corrupto-
 ribus huius difciplinæ.

C A P U T VIII.

De officiis erga Deum feu pietate naturali.

- §.
 302 Partitio Iurifpr. naturalis
 practicae.
 303 Capita officiorum erga
 Deum.
 304 Eius ignorantia eft inex-
 cufabilis.
 305 Quænam adhuc doctrinae
 a vera Dei cognitione ab-
 horreant.
 306 Quomodo malo huius
 vniuerfi cum fumma Dei bo-
 nitate conciliantur.
 307 Cultus Dei definitur.
 308 Summa ad illum obligatio.
 309 Est internus, vel externus.
 310 Prior in amore Dei.
 311 Reuerentia.
 312 Fiducia.
 313 Et obfequiu continetur.
 314 Gloriam Dei obfcurat om-
 nis fuperftitio.
 315 Et Epicureifmus.

- §.
 316 Partes cultus externi.
 317 Eo etiam fpectant oratio-
 nes.
 318 Tempa, dies fefti, cere-
 moniae.
 319 Sed feruandus in his mo-
 dus.
 320 Necelfitas cultus externi
 adftruitur.
 321 Quid blasphemia, et ido-
 lolatria, pietas politica?
 322 Alia fafæ pietatis genera.
 323 Et fuperftitionis.
 324 Quo fenfu Deum femper
 colere oporteat.
 325 Quid Religio, et quotu-
 plex?
 326 Quænam competat eius
 libertas.
 327 Ecclefia naturalis notio.
 328 Est etiam hodie vfus ali-
 quis Religionis naturalis.

CAPUT IX.

De officiis erga se ipsum.

<p>§.
329 Dantur officia erga se.
330 Quisque noscat semet ipsum.
331 Conseruet perficiatque.
332 Quoad intellectum,
333 Et voluntatem.
334 Ideo moderandos esse affectus.
335 Sed et curam corporis habendam.
336 Et interitum vitandum.
337 Res parandas.
338 Adeoque laborandum.
339 Teneatur tamen in his modus.
340 In quo temperantia versetur.
341 Eligendum esse vitae genus.
342 Quibus cautelis.
343 Exilimationis, et famae definitio.</p> | <p>§.
344 Quae circa famam officia,
345 Et circa fortunam.
346 Coniungenda esse haec officia.
347 Quae necessitas legem non habeat?
348 Quid ius? quid fauor necessitatis?
349 Quenam facienda sit exceptio in horum officiorum pugna?
350 Quae res sint praeferendae, ac labores?
351 Omnem illicitam esse auctoritatem.
352 Quod latius confirmatur.
353 De conflictu officiorum erga se cum officiis erga Deum negatiuis.</p> |
|---|--|

CAPUT X.

De naturali aequitate, seu de officiis imperfectis.

<p>§.
355 Officia erga alios absoluta sunt, vel hypothetica.
356 Vires hominum esse coniungendos.
357 Et alios iuuandos.
358 Erga quos eadem sint officia ac erga nosmet ipsos.
359 Alii amandi sunt ut nosmet ipsi.
360 Caritas definitur: quae aliae virtutes eam comitentur?
361 Caritas inchoat a semetipso.
362 Quod magis determinatur.</p> | <p>§.
363 Praeceptum esse amorem inimicorum lege naturali.
364 Benevolentiae notio, ac beneficentiae.
365 Illa non potest exhausti, haec potest.
366 Officia sunt erga alios definita, vel definita.
367 Haec quaedam sunt indixiae utilitatis, quaedam non.
368 De Beneficentiae modo.
369 An inuito detur beneficium.
370 Quid gratus animus?</p> |
|---|---|

* §

371

- §.
371 Quam turpe sit vitium
contrarium?
372 Cur imperfecta dicantur
haec officia?

- §.
373 Obligationem ideo non
esse inanem.

CAPUT XI.

De officiis erga alios absolutis perfectis.

- §.
374 Neminem esse laedendum.
375 Et ita iura sua cuique re-
linquenda.
376 Cauendum porro ab alterius
animi, ac corporis viola-
tione.
377 Contemptu, aliisque iniu-
riis,
378 Ac Criminationibus va-
gis.
379 An et ii laedant, qui al-
terius obstant iuri imper-
fecto?
380 Aut qui denegant auxilia?
381 Officia innoxiae utilitatis
negatiua esse perfecta.
382 Quod ipsum demonstra-
tur.
383 Ea tamen prius oportet
postulare.
384 Etiam volenti fieri ali-
quando iniuriam.

- §.
385 Damni definitio ac diui-
sio.
386 Quotuplex id reparandæ
modus sit.
387 Quis damnum praestare
dicatur?
388 An illud furiosi praestent,
aut mente capti?
389 Cur quantitas damni dati
sit definienda?
390 Quid de damno a pluribus
simul illato.
391 Officia erga alios iu-
stitiae praeferenda esse offi-
ciis erga se commodita-
tis.
392 Non autem incolumita-
tis.
393 Nisi et aliter in pari ne-
cessitate versetur.
394 Quod ad varias species
applicatur.

CAPUT XII.

De officiis circa significationem mentis.

- §.
395 Mentem signis esse decla-
randam.
396 Quae vel expressa sunt,
vel tacita.
397 Quodnam sit officium ge-
nerale sermocinantium.
398 Loqui aut flere actiones
quibus in se sunt indifferentes.

- §.
399 Si autem loquimur, fal-
lere alterum non licet.
400 Tam veritas, quam fal-
sitas, vel logica est vel mo-
ralis.
401 Unde duplex oritur veri-
loqui et falso loqui signifi-
catio.

- §.
 401 Mendacii definitio.
 402 Semper illud legi nat. repugnare.
 404 Falsam a nonnullis dari definitionem mendacii ostenditur.
 405 Quae moralitas allegoriae,
 406 Tum sermonis ambigui.
 407 Ac simulationis?
 408 Non omne falsiloquium esse mendacium.
 409 Quod plures ad falsilo-

- §.
 quum in summa necessitate prolatum extendunt.
 410 Quae illorum rationes.
 411 Contra alii huiusmodi falsiloquium a labe mendacii liberant.
 412 Quibus fundamentis vtantur.
 413 De reseruatione, quam vocant, mentali,
 414 Ac aliis mendaciorum latebris.
 415 De reseruatione non pure mentali.

C A P U T XIII.

De Dominio et occupatione.

- §.
 416 Iura rerum particularia.
 417 Non dari a natura res singularum.
 418 Quae iura fuerint communionis primaciae.
 419 Qui tunc adprehensionis effectus.
 420 Causae ab illa communiōne recedendi.
 421 Quid occupatio, et possessio?
 422 Dominium definitur.
 423 Quae communiō positua? quae mixta?

- §.
 424 Nihil acquiritur sine titulo, et modo.
 425 De effectibus occupationis.
 426 Dominium licite fuisse introductum.
 427 Respondetur argumentis aduersariorum.
 428 Quanam res possint occupari?
 429 Id exemplis declaratur.
 430 De rebus iacentibus.
 431 Aliisque occupationi haud obnoxiiis.

C A P U T XIV.

De effectibus Dominiū et accessione.

- §.
 432 Qui generalis Dominiū effectus.
 433 Tria inde fuere iure specialia.
 434 Quid consequatur ex iure possidendi.

- §.
 435 Tum ex iure ad omne emolumentum.
 436 Denique ex iure disponendi.
 437 Dominum re sua abuti posse.

- §.
438 Quid furtum, rapina, in-
uasio?
439 An lœdat, qui rem alienam
a tertio detentam reticet?
440 De damno dato ab animali,
441 An in necessitate res liceat
auferre alienas,
442 Vel destrüere?

- §.
443 An tunc debeat restitutio.
444 Accessio naturalis.
445 Quae eius regulae,
446 Quae capita accessionis in-
dustrialis.
447 Quibus principiis haec ni-
tatur.
448 De accessione mixta.

CAPUT XV.

De Pactis.

- §.
449 Pactum quid?
450 Eius requisita.
451 Verba pro voluntate ha-
beri
452 Esse pactum expressum,
vel tacitum.
453 Vnilaterale, et bilaterale.
454 Quae vis nudae promissio-
nis.
455 An possit reuocari?
456 Pacta perfecte obligare.
457 Quinam pacisci possint.
458 De pacto errantis genera-
tim.
459 Quid si error sit essentialis,
460 Aut accidentalis?
461 De pacto metu extorto.
462 Quae materia pactorum.
463 De promissione rei illicitae.

- §.
464 Pactum ius personale pro-
ducere.
465 Quomodo impleatur.
466 Quando Dominium sine
traditione transferatur.
467 Quando vera ea opus
sit.
468 Conditio quid?
469 Variæ eius species.
470 An datum sub turpi con-
ditione repeti possit.
471 Actum illicitum esse etiam
inualidum.
472 Limitatur, si fuerit di-
uiduus.
473 Vel tertium licite agen-
tem respiciat.
474 Quid dies pacto adiecta
operetur.

CAPUT XVI.

De possessionis iure.

- §.
475 Existere iustam ignoran-
tiam.
476 Quae in ea fiunt, non
posse imputari.
477 Qui bonae, qui malae
fidei possessor.
478 Quid uterque praestet.

- §.
479 Qui modi acquirendi opi-
nati.
480 Horum effectus.
481 Quod si verus Dominus
superueniat.
482 Notio vsucapionis.

- §.
 483 Cur quidam illam iuri natur. adscribant.
 484 Eam ex derelictione non euinci,
 485 Neque ex tacita hominum conuentione,
 486 Neque ex confusione domini,
 487 Nec denique ex remedio communis felicitatis.
 488 Sed esse iuris positui.

- §.
 489 Quid autem possessio imemorialis operetur.
 490 Quos fructus restituat possessor M. F.
 491 Quos B. F. Possessor.
 492 Quid lucri nomine contineatur.
 493 Quid de impensis necessariis ac uilibus.
 494 Quid de voluptuariis.
 495 Rei pretium nomine impensarum non venit.

C A P U T XVII.

De pactis speciatim beneficis.

- §.
 496 Necessitas res inuicem communicandi.
 497 Inde contractus orti?
 498 Quae eorum essentialia, naturalia, accidentalia.
 499 Sunt vel beneficij, vel permutatorii.
 500 Donatur res, vel usus rei fungibilis,
 501 Aut non fungibilis,
 502 Aut opera.
 503 Quid donatio in specie.
 504 Quid mutuum.

- §.
 505 Quatenus inuoluat alienationem.
 506 Commodatum definitur.
 507 Commodatarius nec rem ante tempus reddere, nec periculum ferre tenetur.
 508 Differt a precario.
 509 Depositi notio, et officium depositarii.
 510 Tum deponentis.
 511 Quae mandati natura.
 512 An casum ferat mandatarius.
 513 Quid sit negotiorum gestor.

C A P U T XVIII.

De pretio.

- §.
 514 Ad quanam capita contractus permutatorii reducuntur.
 515 In his nihil gratis concedi,
 516 Et ideo aequalitatem determinandam.
 517 Quid valor, et aestimatio?
 518 Pretij definitio.

- §.
 519 Quae res dicantur acquirvalentes.
 520 Domini esse pretium rei imponere.
 521 Spectata tamen utilitate cum raritate.
 522 Quid pretium vulgare?
 523 Quid pecunia?
 524 Et pretium eminens?

- §.
525 Quae eius requisita,
526 Et praecipuus usus?

- §.
527 Esse aliquod pretium naturaliter iniustum.

CAPUT XIX.

De variis permutationum formis.

- §.
528 Innumeras esse permutationum formas.
529 Quae sint frequentiores.
530 Quod continuatur.
531 Regulæ permutationum generatim.
532 Tum permutationis in specie.
533 Emptionis essentialia.
534 De euictione praestanda.
535 Quaedam emptionis accidentalia recensentur.
536 Locatio et conductio quid?
537 Quodnam officium contractantium?
538 Emptorem non esse conductorem potiore.
539 Foenus quid?
540 Non omnem contractum

- §.
foenebrem legi natur. aduerfari.
541 Quod latius deducitur.
542 Respondetur argumentis a ratione petitis.
543 Et ab auctoritate.
544 Cambium quid?
545 Vnde moralitas statuenda sit?
546 De Emphyteufi.
547 Quomodo amittatur.
548 Feudi notio.
549 De societate negotiatoria vniuersali.
550 Tum generali, et particulari.
551 Qui contractus aleatorii.
552 Sunt benefici, vel onerosi.
553 Quaedam horum genera indicantur.

CAPUT XX.

De iureiurando aliisque modis, quibus pacta confirmantur.

- §.
554 Iurisiurandi definitio ac diuisio.
555 Eius scopus.
556 Quibus cautelis praestandum sit?
557 Non nisi per Deum iurari posse.
558 Id religioni iurantem esse accommodandum.
559 Et si ea falsa sit.

- §.
560 Ex iureiurando distinctum oriri vinculum religionis.
561 Id stare posse sine vinculo iustitiae.
562 Dummodo possibilis sit praestatio.
563 Non vero, si eadem repugnet.
564 Iusiurandum sequi naturam actus.

- §.
 565 Nimirum pacti, vel saltem promissionis.
 566 Ideo tenet, etsi metu extorqueatur.
 567 Soluitur difficultas.
 568 Quid periuratio, periurium.
 569 De oppignoratione.

- §.
 570 Et hypotheca.
 571 Quid pactum antihreticum.
 572 Quando pignus distrahi possit.
 573 Quid fideiussio, et eius effectus.
 574 Varios esse cauendi modos.

C A P U T XXI.

De modis, quibus obligationes et contractus cessant.

- §.
 575 Liberatio definitur.
 576 Et solutio.
 577 Tum compensatio.
 578 Oblatio debiti.
 579 An debitor rei interitu liberetur?
 580 De obligatione conditioni, diei, vel statui adligata.
 581 An perfidia obligatio rumpatur.
 582 Quae obligatio remitti possit. ²²

- §.
 583 An iurata?
 584 Varia esse remissionis genera.
 585 De nouatione, et assignatione.
 586 De delegatione.
 587 De cessione.
 588 Quinam ex his modis liberationem inuoluant.
 589 De confusione.
 590 et 591. Quatenus mors ab obligatione liberet.

C A P U T XXII.

De legum et pactorum interpretatione.

- §.
 592 Quid interpretari?
 593 Doctrinam hanc a iure nat. non esse alienam.
 594 Quid opponi soleat.
 595 Respondetur.
 596 Cur necessaria interpretatio.
 597 Ex quo principio ducatur.
 598 Spectandum esse sensum vulgarem.
 599 Et quidem temporis, quo voces sunt prolatae.
 600 Tum sensum technicum.

- §.
 601 In dubio recurrendum esse ad coniecturas.
 602 Has pendere a substrata materia.
 603 Effectu.
 604 Coniunctis.
 605 Ac maxime a ratione loquentis.
 606 Quod probatur magis.
 607 Rationem iam Philosophice, iam Historice patere.
 608 Interpretationem esse declaratiuam.
 609 Extensiuam.

- §.
610 Restrictiuam.
611 Quando quid in fraudem legis fieri dicatur.

- §.
612 De Regula: odia restringenda, fauores ampliandos.

C A P U T XXIII.

De remediis, quibus ius suum persequi liceat in statu naturali.

<p>§.
613 Connexio.
614 An quis ad cultum Dei internum cogi possit.
615 An ad externum.
616 An ad officia affirmatiua.
617 Quando incipit ius cogendi.
618 Quinam esse debeat coactionis scopus.
619 Praeferenda media leniora.
620 Quanam huc pertineant generatim.
621 Quinam dicantur litigare.
622 Quando liceat probatione superfedere.
623 Quando vero probatione opus sit.
624 Quando onus probandi in alterum reiciatur.
625 Quinam sint probandi modi.
626 Vnum testem nec iur. nat. sufficere.
627 Quando lis sit decisa.
628 Quid si probationes deficiat.
629 Nec ius dubium cuiquam auferri posse.
630 De Colloquiis.
631 Compositione.
632 Compromisso.
633 Sorte.
634 Non omnem laesionem esse iustam belli causam.
635 Quinam sit hostis.</p> | <p>§.
636 An bellum detur iustum ex vtraque parte.
637 Quod bellum offensiuum, quod defensiuum.
638 Quae falsa aliorum acceptio.
639 Quodnam iustum praesumatur.
640 Ius belli esse indefinitum.
641 Spectare ad omnem violentiam, et paenam.
642 Pro iudicio laesi.
643 Vetitam tamen esse vindictam.
644 Hostem ab inimico differre.
645 Quid moderamen inculpatae tutelae.
646 Defensionem esse licitam contra furiosum.
647 An semper sit praecepta.
648 De defensione famae.
649 Et rerum.
650 Quando defensio caritati saltem aduersetur.
651 De iure praeueniendi.
652 De auxiliis bellicis.
653 De iis qui sequuntur neutras partes.
654 Non dari ius victoriae.
655 Omne duellum esse illicitum.
656 Id latius quincitur.
657 Resoluuntur difficultates.</p> |
|---|---|

§.
658. An legi Evangelicae bel-
lum repugnet.

§.
659 Loca SS. litterarum de-
clarantur.

CAPUT XXIV.

De Societate generationis.

§.
660 Nemini a Natura ius per-
fectum in alterum compe-
tere.
661 Quomodo adquiratur.
662 Quae essentialia sint socie-
tatis.
663 Aliam pactitiam esse.
aliam legalein.
664 Nunquam ad illicita per-
tinere.
665 Societatem esse personam
moralem.
666 Quae eius salus.
667 Principia legum socia-
lium.
668 Quomodo socii laedan-
tur.
669 An haec laesio ius cogendi
semper producat.
670 De libertate sociali.
671 De pugna officiorum in
Societate.
672 Probat, praefendam
sibi esse societatem.
673 Quateus salus societatis
suprema lex sit.
674 Quae societas simplex,
quae composita.
675 Quae aequalis, quae in-
aequalis.

§.
676 Quomodo negotia in so-
cietate aequali determinen-
tur.
677 Quomodo nouo consensu
opus.
678 Quid et quotuplex sit suf-
fragium.
679 Quomodo fiat conclusum.
680 An maiora sufficiant.
681 Quid si tres essent senten-
tiae.
682 Vota absentium accresce-
re praesentibus.
683 De legibus socialibus.
684 Quando cessent.
685 De statu societatis inae-
qualis.
686 Quae iura imperii sint.
687 Quae non sint.
688 Imperium absolutum, li-
mitatum, despoticum.
689 Postremi vnicam esse for-
mam.
690 Imperium a dominio dif-
ferre.
691 Quae actiones puniri pos-
sint.
692 De iure societatis erga
non socios.
693 Quibus modis societas
finiatur.

CAPUT XXV.

De Societate Coniugali.

<p>§.
694 Quae societates minores sint examinandae.
695 Sobolem esse propagandam.
696 Et educandam.
697 Matrimonium definitur.
698 Explicatur eius societatis natura.
699 Omnem vetitam esse scortationem lege N.
700 An Matrimonium societas sit necessaria?
701 Et aequalis?
702 Quinam id contrahere possit?
703 An errore et metu dirimatur?
704 Quid sint sponsalia?
705 De eorum effectu.
706 Quid polygamia.
707 An vetita sit polyandria?
708 An polygynaecia I. N. absolutum.
709 An hypothetico.</p> | <p>§.
710 De officii societatis coniugalis generatim.
711 Ea esse personalia.
712 Quid consanguinitas.
713 Gradus.
714 Linea recta, obliqua.
715 Ratio computandi gradus in linea recta.
716 Quae linea collateralis.
717 Quinam hac contineantur.
718 Regulae gradus computandi in hac linea.
719 De adfinitate.
720 Cur Matrimonia in linea recta multis vetita videantur.
721 Ast quae vera eius prohibitionis causa.
722 An etiam in linea obliqua prohibeantur L. N.
723 De diuortio generatim illicito.
724 Quatenus L. N. fuerit permillum.</p> |
|--|--|

CAPUT XXVI.

De Societate Parentum et liberorum.

<p>§.
725 Liberos iure conatu se conseruandi gaudere.
726 Obligatio eos educandi.
727 Inde oritur potestas parentalisis.
728 Quam Grotius generationi tribuit.
729 Hobbefius vero ab occupatione deriuat.</p> | <p>§.
730 Imperium parentale non esse dominium.
731 Quae eius mensura?
732 Liberos semper iniuste exponi.
733 An hi praestare teneantur sumtus educationis?
734 Quando inchoet societas parentum cum liberis?</p> |
|---|---|

- §.
 735 Quae iura sint parentum
 in pacta liberorum.
 736 Et in res ab iis adquisi-
 tas?
 737 Qui impuberes, mino-
 rennes, maiorennes.
 738 Quando cesset potestas pa-
 rentalis.
 739 Quid emancipatio
 740 De nuptiis minoren-
 nium.

- §.
 741 Cur quidam parentum po-
 testatem putent esse perpe-
 tuam.
 742 Ea alienari non potest.
 743 Nisi quoad exercitium.
 744 De societate tutelari.
 745 Potestatem vtriusque pa-
 rentis esse aequalem.
 746 Quid de natis extra ma-
 trimonium.

C A P U T XXVII.

De societate herili.

- §.
 747 Vnde obligatio nascatur
 ad praestandas operas.
 748 Qui herus sit, qui famu-
 lus.
 749 Quae inter hos socie-
 tates,
 750 Et permutatio.
 751 Qui famuli mercena-
 rii.
 752 Quae seruitus obnoxia.
 753 Cur herus etiam dominus
 dicatur.
 754 Quae seruitus vltronea,
 quae coacta.
 755 Neminem esse natura
 seruum.
 756 Qui serui sint manci-
 pia.
 757 Differre seruum pacti-
 tium à coacto ratione ope-
 rarum.
 758 Tum quoad ius alienan-
 di.

- §.
 759 Et obligationem alimen-
 torum.
 760 De prole ancillarum.
 761 Non esse eam naturaliter
 in seruitute.
 762 Respondetur aduer-
 sariis.
 763 Quatenus serui non sint
 personae.
 764 Non dari in illos ius vi-
 tae et necis.
 765 Possesse tamen puniri.
 766 De damno à seruis da-
 to.
 767 Dominum non teneri ad
 reparationem.
 768 et 769 Argumenta aduer-
 sariorum.
 770) Soluuntur.
 771)
 772 De modis finiendi serui-
 tutem.

CAPUT XXVIII.

De Domo et successionis iure.

<p>§.
773 Familia definitur.
774 Indiget peculiari scopo.
775 Quinam sit.
776 Est semper societas inaequalis.
777 Quinam in ea imperio gaudeat.
778 Iura huius imperii declarantur.
779) Continuatio.
781 Officia patris et matris familias inter se.
782 Hereditas quid.
783 Iura Domini in disponendo de re sua.
784 Quid testamentum et pactum successorium.
785 De effectu pacti successorii.
786 Et testamenti.
787 Hereditatem esse rem iacentem.
788 An testamenta sint I. N.
789 De variis disponendi modis.
790 Ac voluntatis declaratione.
791 De successione ab intestato.
792 Et eius fundamento.
793 Quoad descendentes primi gradus.</p> | <p>§.
794 Et ulteriorum.
795 Tum Quoad ascendentes proximos,
796) Et remotiores.
797)
798 Dein quoad collaterales.
799 Denique coniuges,
800 Et adfines,
801 Aliosque proximos socios.
802 Quando et quotupliciter hereditas deteratur.
803 Qui modus in dubio praesumatur.
804 Solennia testamenti iuris N.
805 In quo sint posita.
806 De exheredatione.
807 Et portione legitima.
808 Quomodo acceptetur hereditas.
809 An non adita transmittatur.
810 De obligatione heredis.
811 Quomodo hereditas omittatur.
812 De infirmatione testamentorum.
813) Cur quidam negent successiones esse iuris naturae.
814)
815) Respondetur.
816)</p> |
|---|--|

